

Невидимият Марс

Приглушената светлина в бара ме затрудняваше да я открия. Сумракът на заведението обгръщаше посетителите му и те изглеждаха като че ли еднакво безлични и безцветни, скрити зад сенките си.

А, ето я! Най-сетне я мярнах! Беше седнала в дъното на помещението с лице обърнато към вратата. Махна ми. Не бях учуден, че е избрала подобно място за срещата ни след толкова години. Уморена от грижи и изтощена от мисли, тя постоянно търсеше клепките на спокойствието и безмълвието.

Стоях и я гледах, не се беше променила - скрила бурните си емоции зад вида на силна жена, ми дотягаше, че и ме задушаваше всеки път щом я погледнех. Предпочитах врящите от лудост млади тела пред нейното сдържано и аристократично излъчване на сила. Искях живот, който недвусмислено гори и ме изпълва отвътре - пред държанието ѝ на уравновесен родител, какъвто тя години наред бе избрала да бъде. Скучното ѝ, но красиво лице се наклони към мен:

- Не съм ти поръчала. Какво ще пиеш?

Едва тогава видях, че пред нея стоеше мляко с какао във висока прозрачна чаша. Отново не ме изненада, нейната предвидимост ме изцеждаше до край. Където и да отидехме, тя пиеше едно и също, изглеждаше винаги еднакво - смирена, но и някак величествена в избора си да го играе дейната в този живот.

Какво можех да направя? Да си родител не беше за мен - а и тя очевидно безпогрешно се справяше и сама, като доброволно обричаше времето си на безсъние и тревога, без които аз пък държах да мина.

- Животът е, за да се живее - не спирах да ѝ повтарям, докато все още се чувахме, за да я питам как са децата.

Но отдавна спрях да се интересувам от тях, бях сигурен, че Елена не ги изпуска от поглед. Само понякога се чудех какво е

станало с малката ни дъщеря. Оставих жена си бременна с Лиляна и избягах. Бягах, бягах далече от двамата си 12 годишни сина, от усилията на Елена да държи тийнейджърите под контрол, да забърсва сълзи и да решава всячески всичките уравнение на деня. Тя сама си избра да роди бебето, на мен обаче този порочен живот на обреченост от излишни грижи ми идваше в повече, беше ми писнало от безконечно детско цвърчене и просене на внимание.

Сега си бях добре, предпочитах инфантилността пред зрелостта, истерията пред впрегнатата енергия на уравновесената мисъл - благодарение на избора си имах достатъчно време да се отдам на свои си играчки и да се забавлявам.

Елена бавно и методично разбъркваше млякото си с какао. Дългата лъжица дразнещо дрънчеше о чашата ѝ.

- Един двоен Джак - провикнах се към бара, - с много лед!
- Какво има, Елена? - първи наруших тишината помежду ни и се вперих в бляскавите ѝ сини очи, някога пълни с копнеж и стремеж към свобода. Открай време в тях плуваха нямо обричане, състаряваща самота и тиха болка, а под ресниците ѝ се криеше онази плаха уязвимост, на която тя никога не даваше живот.

Изчака да ми сервират уискито и вяло изрече:

- И ти не си се променил... - не знаех как да тълкувам изреченото, като комплимент, че все още младеех или като обида за това, което най-много мразех - че оставах предвидим за нея и до болка отегчителен. Махнах с ръка, все едно - трябваше да допусна, че за времето прекарано заедно както аз я бях опознал и тя беше понаучила това-онова за мен.

Очевидно и на Елена ѝ беше все едно какво мисля, защото не ме оставя да ѝ отговоря и продължи:

- Дани, ще ти кажа нещо, но искам да го приемеш спокойно, без да вдигаш шум и да влагаш емоции в него.

Изпих огромна глътка от уискито си и оставих ледчетата в него да подрънчат, сякаш в знак на съгласие с чутото.

- До три дни ще бъде убита. Ще бъде особено тежко убийство, просто исках да знаеш. И да кажеш на децата да не ровят за причината и извършителя. Така се налага!

Изведнъж скучното и сумрачно заведение ми се стори плашещо, стерилността на спокойствието му се всмука в мен и аз изпаднах в откровена паника.

- Какво има, Елена? Ревнив любовник ли имаш? - изрекох на глас страховете си.

- И за теб важи същото, не рови, ако обичаш! Казах ти, така се налага!

Категоричността ѝ ме *изправи на нокти*. Вътрешният ми глас на нетърпеливостта и учудването ми растеше.

- Но... Все пак си майка на децата ми. Дългове ли имаш? Знаеш, че не се разведохме официално, всичко ни е общо, можеш да изтеглиш колкото пари ти трябва от банката. Няма нужда да питаш дори.

- Няма как, Дани! Не мога да ти кажа повече. Това е всичко, което исках да знаеш!

- Ела да живееш в нас, докато опасността премине - предложих настоятелно.

- А какво ще кажеш на сегашната си млада приятелка, Дани?! Че жена ти идва да ви гостува за малко...

Елена стоеше непоклатима срещу мен и не излъчваща никакво видимо притеснение. В един момент се замислих колко ли тайни има зад това спокойно лице, познавах ли наистина жена си, дали с години воденият от нея безинтересен живот бе същият, за който си мислех или бе препълнен с прегрешения, необуздани действия - задкулисно добре скрити от мен и обществеността. Отпих нова голяма глътка уиски, осъзнал че жена ми нито отрече, нито потвърди, че има любовник или дългове. Захапах чашата, мислейки за годините живот, които бях изтървал с тази интересна жена - да, привличаха ме потайността ѝ и решителността ѝ... Озверях от

мисълта, че красивото ѝ лице бе целувало друг, докато аз съм бил в заблуда, че тя е била обсебена от грижите за децата.

Добра игра, Елена! Кой беше той??? И защо се бе стигнало до там, че днес ти да поискаш срещата ни и да ми съобщиш зловещата новина за идната ти смърт. Или колко пари дължеше и на кого или за какво? В какви игри се бе забъркала ти, Елена, чий тетива на търпение бе опънала до краен предел, оставяйки ме фалшиво да те погребвам под воала на суката. Мислейки си, че аз водя интересен живот, се оказа какво - че ти си ме изпреварила!!!

Но Елена нехаеше за бушуващата страст, която изпитвах. Тя бутна тежкия кадифен стол до масата ни и понечи да стане. Заби острите си точета пред мен и аз се принудих да стана, за да ѝ стисна ръката и да я целуна делово по двете бузи. Срутвайки се обратно на моя стол, успях със сетни сили да се обърна и да ѝ хвърля един последен поглед. Видях, че на десния ѝ глезен имаше синина. Твърде ясно, макар и в сумрака на заведението, зърнах отпечатъка на четири пръста впити в крака ѝ. Дали не си въобразявах? Ревността ми ли ми играеше лоша шега? Бързо платих и изскочих на улицата. Жена ми вече я нямаше. Дадох нареждане на подчинените си отвън да засилят охраната пред домовете на Елена и на двамата ми сина. Трябваше да разбере къде е дъщеря ми, за да ѝ пратя и на нея охрана.

- Искам съпругата ми да бъде следена денонощно!
Отредете също да ѝ се подслушва телефона!

Прибрах се вкъщи. Широката усмивка на Лиля ме посрещна от вратата. Метна се на врата ми и започна да ме целува лакомо по шията. Отдръпнах я - не ми беше до игрички тази вечер. Тя бързо се окопоти и застана до барплота, над който надзърташе колекцията ми от скъпи уискита и вина.

- Да отворим за вечерта, скъпи този Совиньон блан - и тя посочи една от трите ми бутилки Screaming Eagle, донесени от Оуквил при последната ми командировка в САЩ.

- Нямам настроение, ще си лягам.

- Хайде, daddy, ти ще бъдеш моя американски орел както винаги, не ми отказвай!

При последните си думи, тя разголи рамо и разшири още повече усмивката си.

Дори не сметнах за нужно да ѝ давам повече от времето си - метнах сакото си на фотьойла отпред, грабнах вече отворена бутилка с уиски и се качих с бързи крачки на горния етаж на къщата. Отпих направо от гърлото на бутилката и се метнах с дрехите на леглото. Мислите ми блуждаеха все около Елена, белега на глезена ѝ, бетонно спокойното ѝ лице, думите ѝ, които звучаха без капка жал, нежеланието ѝ да даде отговор на въпросите ми. Елена! Елена! Коя си ти? Нима съм живял с години в заблуда, че си обградена от лепкаво досаден ореол и съм бягал от несъществуващата скука, в която съм мислел, че живееш. Вярвах, че тънеш в грижи и тяхната монотонност, а то какво се оказа - че ти си пилотирала сама самолет, на чийто борд са се возили дузина бомби. Отпих жадно още една глътка от гърлото на бутилката, когато ми просветна, че къщата срещу Елена беше останала свободна. Бяхме я купили за децата, някой ден да заживеем в общ двор, не далеч едни от други. Енергично нахвърлих в един сак малко дрехи и слязох обратно по стълбите.

- Хайде да излезем, приятелко - днес Дани изглежда изморен и... - нареждаше по телефона Лила, но думите ѝ спряха до тук, защото тя ме видя да стоя отсреща ѝ с чантата за път.

- Извикаха ме по работа, скъпа - ден-два-три ще съм в Милано. До скоро!

Тя не беше свикнала на подобни своеволия от моя страна, навсякъде през последните месеци я влачех с мен, защото бях пристрастен към младежкия ѝ дух, обладаваше ме настроението ѝ и чрез нея добивах енергия, която иначе ми липсваше.

Лила кротко кимна и се оттегли към барплота - видях, че ръката ѝ напипа едната бутилка Screaming Eagle.

- 5 500 долара и 22 години назад - изломотих под нос, първите щях да ги преживея, но годините, в които бях далеч от Елена кой щеше да ми ги върне? - Мамка му!

Тръшнах блиндираната врата толкова силно, че си помислих, че стъклата в къщата ще изхвърчат.

След 5 минути бях освободил охраната си, но наредих да ми се обаждат, ако нещо ги притесни около дома на Елена. След около още 15 минути бях вече нахълтал в къщата, от която имах директен поглед към стаите на жена ми. Елена така и не пожела да си сложим щори или плътни пердета, отказа да живее живот “зад параван”, искаше светлина и простор. Как не съм забелязал още тогава този явен порив за свобода и защо съм избягал от него? Проклинах се! Включих лаптопа си и се настаних в тъмното срещу прозореца на спалнята на жена си. Започнах да търся в Гугъл информация за изчезнали или убити наскоро жени. Ровейки в интернет, не откъсвах очи от целта си отсреща. И ето Елена светна лампите на будоара си - облечена в бяла сатенена нощница, косата ѝ лъщеше, а бялата ѝ мраморна кожа още повече искреше. И отгук се виждаше, че беше запазила младежките извивки на тялото си. Тя отметна завивката на леглото си, грациозно седна на ръба на леглото, поглади косата си и се пресегна да изгаси нощната лампа. Отдъхнах си, Елена беше добре! Утре щях да продължа изследването си в интернет, днес бях изморен от емоции... Усещах как главата ми натежава от тях...и от изпитото уиски.

Ярката слънчева светлина ме събуди като блесна право в очите ми. Погледнах часовника на ръката си - беше едва 7.30 ч. Станах и се запътих към кухнята, не бях съобразил, когато идвах в къщата, какво щях да ям по време на престоя си в нея и дали имаше кафе. За алкохол знаех, че има - лично бях направил едната стая в мазето на изба. Децата, по думите на Елена, идваха понякога лятото за по месец и беше възможно да са оставили в хладилника нещичко. Слава Богу - имаше неразпечатано смляно кафе Давидов, малко замразена храна във фризера и три пакета сухари в кутията за хляб. Кафеварката направи кафето ми светкавично - в стаята плъзна

аромат на прясно сварено кафе. При първата глътка на черната течност, усетих кипеж от енергия, миг след това ме връхлетяха и снощните ми чувства. Преместих кухненската маса максимално близо до прозореца, който надничаше в хола, кухнята и спалнята на Елена в отсрещната къща. Преместих лаптопа си там, засърбах кафето си и зачаках някакво раздвижване. Знаех, че ако има следа момчетата от охраната щяха да ми звъннат моментално. Но друго си беше, успокоявах се, и аз да съм наблизко. Телефонът в джоба ми извибрира.

- Шефе, някакъв мъж дойде! От охраната на жена Ви казаха, че често я посещавал, май двамата са интимни приятели доколкото разбирам.

- Какво правят сега?

- В градината са и пият кафе! - Илия направи пауза и после продължи, усетил какъв ще бъде следващия ми въпрос, ако не ми дадеше отговора още сега. - В северната градина са, затова не ги виждате, господине!

- Ясно! - изломотих с половин уста. - Не смъквайте поглед от него! Но я, на първо време да ми го опишеш този...

- Висок е около метър и деветдесет, леко мургав, с тъмни очи, косата му е запазила кафявия си цвят, въпреки че се вижда, че мъжът е вече по-близо до петдесетте години.

- Как е облечен? - докато разпитвах се стараех да потисна парливата нотка на гласа си, от която можеше да проличи раздразнението ми - не стига, че Елена си имаше приятел, но и бе по-висок и запазен от мен. Не може да бъде - аз също изглеждах добре, но си имах своите бели коси по слепоочията.

- В светли дънки и прилепнала бяла тениска с якичка. Друго интересува ли Ви, мистър?

- Не! Просто си вършете работата! - станах открито рязък и затворих телефона.

Засуетих се около прозорците. Не можех да си намеря място. Значи така, а? Толкова време тя ме остави с впечатлението, че само аз съм този, който си живее живота и интимната любов не му липсва. А то какво било? Врящ, като преди малко кафеварката с кафе, аз бях на път да избухна, само че отвореният екран на лаптопа ми от вчера ме събуди от нетрезвата ревност. Бях написал в търсачката - "изчезнали жени в последните дни" и бутонът "Търсене" беше извел някакви резултати. Освестих се светкавично - сега актуалната тема не беше моето его, а защо Елена ме извика да ме предупреди за приближаващото ѝ убийство - "До три дни ще бъде убита". И дори не беше толкова важно защо, защото най-важното в момента бе да се предотврати обречеността ѝ. Все пак не спирах да се чудя, дали въпросният мъж, в момента стоящ любезно срещу нея в северната градина, нямаше да бъде зловещият ексекютор. Да, трябваше да го следят отблизо. Не можех да отида до дома на Елена и да искам да говорим, макар че щеше да е добре да срещна приятеля ѝ очи в очи. За 22 години един път не ѝ бях направил подобна визита и евентуалното ми посещение днес щеше да се разтълкува като притискане или вманиачаване, особено като се има предвид какво ми довери тя вчера. Усетих, че стомахът ми стърже - ами, да не бях хапвал от вчера на обяд - а вече беше почти единайсет часа. Метнах една замръзнала пица във фурната и взех да обикалям нервно в кухнята. Таймерът отброяваше - 30-29-28-27-26-...минути, точно както цъкаше часовникът на живота на Елена. Пицата засити свития ми стомах, въпреки че при нормални обстоятелства щеше да е крайно недостатъчна. Отново взех да ровя в интернет, но напразно. Нямаше данни за подобни случаи. Дали да не звъннех на децата да ги чуя какво правят или да ги поканя да дойдат да навестят майка си? Хм, така можеше да поставя и тях в опасност. Пък и двамата ми синове живееха в София, до Варна имаше задължително едни шест часа път, които дори нямаше да стигнат. Трябваше да се приготвят за пътя, да пуснат отпуски... Не става! Ами, Лиляна! Съжалих, че за времето, откакто се бе родила не я бях потърсил и веднъж, можеше да помогне евентуално... Къде ли живееше? Написах в интернет Лиляна Дерменджиева и отново се разкаях - не беше ли късно затова... Излязоха ми над 500 резултата. Започнах да се мъча да се сетя дали въобще отидох в родилното да припозная детето - няха

никакъв спомен. Значи тя можеше да не носи моята фамилия. Все тая! Занимавах се излишно - Елена беше най-важна - нека да не отмествам фокуса от Елена и живота ѝ. След като отново изчистих съзнанието си, почти за секунда вдигнах вибриращия ми телефон, защото бях осъзнал, че няма време за губене.

- Господине, приятелят на госпожата си тръгна. Разбраха се довчера пак да я посети към 9.

- Негодник - изсъсках през зъби.

- Моля?

- Нищо - нищо, Илия! Благодаря! Не спирайте да следите госпожата и дома ѝ.

- Разбира се!

Някак си се успокоих, че до 9 часа нещата щяха да са в затишие и се опънах на дивана. Очевидно и момчетата от охраната си вършеха добре работата, така че паниката ми малко по-малко взе да отстъпва място на съня. Кога съм заспал, не знам, толкова ми бяха прегорели нервите, че затварянето на очите ми, ми вля нови сили и трезва мисъл.

Възможно ли бе, приятелят на Елена да бе задлъжнял? Или тя да бе задлъжняла на него и той така да я държеше? Може би жена ми искаше да се отърве от него, но той не ѝ позволяваше - може би я манипулираше с нещо друго - не с пари... Мозъкът ми се размърда. Разбира се, че беше така - Елена никога не е била напразно разточителна, винаги ме е питала за по-големите покупки, които са ѝ са се налагали във времето, не е била почитател на казината, наддаванията, не е залагала на състезания. Тук имаше нещо друго! И аз трябваше да разбера какво е то!

Написах съобщение до охраната: *Разучете всичко за приятеля на Елена и ми го изпратете светкавично на имейл.*

След по-малко от 20 минути пристигна и чаканият имейл: Стефан Танев, директор на фирма за производство на лекарства за аптечната мрежа, сключвал е брак четири пъти, в момента е

разведен, в легална връзка е с Елена от близо година, няма деца - подписвал е предбрачни договори с всичките си съпруги, в които договори е била залегнала клаузата, че деца и животни няма да има в дома им.

Защо Елена беше избрала мъж подобен на мен - който търсеше само забавление, не искаше да се обвързва с ангажимента на децата, та дори и не искаше и кучета. Какво се бе пречупило в нея, че отново бе избрала модела мъж, който я нараняваше цял живот? Да не би още да ме обича? Един щур въпрос щукна в главата ми и сърцето ми жадно го приюти. Някаква надежда се засели в мен, че за нас още има надежда - оставаше само господин Танев да поддаде оставка от връзката им, защото щеше да се появи новата неустоима красавица в живота му.

Ели, защо не каза, че не си спирала да ме обичаш и още искаш да сме заедно, а подложи на риск живота си?!?! Нима си решила, че вече животът ти няма смисъл, след като мен ме няма до теб и децата са пораснали? И си се хванала с поредния разточител на време, за да не мислиш, за да не се терзаеш... Може би и аз бях направил същото, знаеш ли?! Още те обичах, и тъй като не исках никой да стои помежду ни - особено децата ни, по дяволите те поглъщаха цялото ти време и внимание, от ревност поех по друг път... - в обятията на новата и новата празноглавка. Но ето, сега признавам си, че още те мисля!

Телефонът ми пак извибрира.

- Господине, гаджето на жена Ви дойде. Малко е подранил. Носи цветя и някаква бутилка с вино.

Погледнах часовника си - негодникът явно нямаше търпение и беше дошъл с половин час по-рано. Заех позиция до прозореца. Смрачаваше се и беше твърде студено, за да се настанят отново в северната градина, така че бях сигурен - щяха да се насочат към кухнята, хола и после може би ... - задишах учестено при последната си мисъл - ...към спалнята.

Както предположих, тя потопи цветята във ваза в кухнята и взе две високи чаши за вино - слезе бързо по трите стълби, които

навремето направихме, за да разграничим трапезарията от помещението за готвене. Още се сещам колко ми натякваше, че не искаш стълби наред нищото, а аз настоявах. Загубихме толкова време, Елена в спорове и безсмислици да се чакаме да пораснем.

Танев разсипа вино в двете чаши и двамата се спогледаха - отдалеч ми стори, че в погледите ви няма любов, просто приятелство. Изрекохте нещо на глас и ударихте чашите си в наздравица. От вчера на дъното от бутилката ми беше останало малко плътно червено вино, така че и аз пих, но не за това, за което вие пиехте Елена, а за новото ни НАС, което идваше. Пресуших виното направо от гърлото и не спирах да ви наблюдавам. Той се приближи ловко към теб. Дръпна презрамката на червената ти рокля надолу. Мерзавец! Тази жена не е твоя! Взе чашата ти внимателно в ръце, постави я на масата в хола и те целуна нежно по устните. Щях да изпищя от неprimирение! Ти обаче, неочаквано за него, се дръпна. Той те погали по косата, за да те предразположи, беше търпелив в желанието си да получи това, което иска. Но ти отново изрази негодувание като се завъртя рязко на другата страна и се пресегна да вземеш чашата си с вино. Така му показва, че още не си готова, само че той беше нетърпелив, ръката му - пресегнатата да те погали, се стегна и дръпна рязко косата ти. Главата ти се опъна и очите ти се изцъклиха в ужас.

Ще я убие - ще я убие! Това имаше предвид Елена - него е имала предвид. Прасе! Разбрал е, че тя ме обича още - да, да сигурно е това. Излетях от къщата близнак и бягах към дома на Елена. Само се молих да не е сменила ключалките - навремето направихме, така че двете къщи да се отключват с един ключ, и без това имахме охрана, дворна стабилна врата и ограда, която и ТИР не можеше да събори. Слава Богу, ключалката се завъртя - и ето вече бях вътре в антрето. Хората, които бях оставил да те пазят, ме погледнаха недоумяващо, когато ме видяха да изскачам от съседната сграда и да връхлитам при теб. Направих знак само да мълчат и да стоят и да чакат подходящ момент, за да влязат и те. От горния етаж се чу чупене на чаши, изкачването на стъпалата ми се стори цяла вечност. Вече бях горе, когато го видях с гръб към мен как беше усукал колана си в ръка - явно ти беше пред него. Щеше да те удуши.

Хванах инстинктивно бутилката с вино на масата и замахнах да го ударя в главата - той падна, но за кратко. Видях уплахата ти!
Спокойно Елена, тук съм - дали само си помислих да го кажа или изрекох думите на глас, не знам. Високото туловище на приятеля ти взе обратно бутилката и я стовари с все сили отгоре ми. И пак, и пак! Събудих се в локва кръв пред трите стълби, които ти преди време ме молеше да не правим. Явно бях ударил главата си и в тях. Ти се втурна към мен, той гледаше равнодушно зад теб, сякаш сценката беше играна и режисирана безброй пъти. И да! Така беше! Чак сега разбрах, вие двамата ме подведохте, Елена! И аз като глупак се поддадох на манипулацията ви, за пореден път търсещ стършела, който да ме ужили, а не спокойствието на домашния уют, който всеки на моите години би следвало да търси. Ти се наведе да напишаш пулса ми, но не, за да разбереш дали съм още жив, а за да разбереш колко е отслабнал. Виждах устните ти как броят. Но не минутите живот, които на теб ти оставаха, а минутите живот, които на мен ми бяха отредени. От теб! Когато се убеди, че пулсът ми е достатъчно слаб и *моята* е към края си, ти се пресегна към телефона си и се обади на 112. Чух те в просъница какво им каза:

- Моля Ви, елате бързо, мъжът ми..., бившият, връхлетя в дома ми и ме нападна! Мисля, че изревнува, аз бях с приятел...

Щеше да се счита за самозащита, нали? Вие с приятеля ти бяхте невинни! Но защо, Елена - и пари имаше, и мен имаше, и него! Добре го нагласихте, охраната щеше да потвърди, че бях обзет от пристъп на ревност и ги бях накарал да те следят, имейлът за самоличността на Танев беше в пощенската ми кутия на компютъра, вещите ми бяха в къщата отсреща. Само исках да разбера защо го направи... Чух звука на линейка! Чух сирени! И видях светлина...

В сумрака на заведението Елена стоеше и пиеше обичайното си питие. Лъжицата потракваше о чашата ѝ. Вратата на бара се отвори. Тя махна на някого. Чу се шум на високи токчета, които приближиха масата ѝ.

- Не съм ти поръчала нищо за пиене!

На стола срещу нея в тъмнината се настани млада жена.
Келнерът я приближи.

- Един Джак, моля!

- Празнуваме ли нещо, Лили!

- Знаеш какво, мамо!

- Баща ти не знае, но спасихме и него. Може би нямаше да преживее истината, че от онази последна командировка в САЩ си беше *взел* за гадже дъщеря си, че беше спал с нея..., защото за целия си живот на родител един път не ме пита къде си, какво става с теб, не поиска да те види и даже не знаеше, че учиш на друг континент.

- И аз не знаех, че това е баща ми, мамо!

- Да, но за теб беше нормално, ти беше обидена - живееше с болката, че той си тръгна, когато разбра, че ти ще се раждаш и не те потърси никога. За какво ти е да виждаш такъв човек? Че и да се интересуваш от него! На моменти ми се искаше да бях казала на теб и на братята ти, че нямате баща.

- А сега какво?

- Сега сме свободни! Както говорихме - ще родиш детето и ще се молим да е живо и здраво, особено предвид обстоятелствата. Къщата отсреща е свободна, ще го гледаме там, докато не поотрасне. Баща ти не узна защо си *отиде* и по-добре, беше безотговорен, но нямаше да понесе да разбере, че беше направил дете на собствената си дъщеря. Своеволията му и жаждата му за лесен живот го доведоха до края му, а не ние!

- Още един Джак, моля - натърти убедително към келнера младата жена.

- Не бива да пиеш!

- Ох, моля те, мамо!

- Един двоен и на мен тогава! - се чу гласът на Елена.

Виктория Баръмова, Варна